

og Bomlærke (*Emberiza miliaria*) og i en Have en graa Fluesnapper (*Muscicapa grisola*).

Turen var forbi, Æventyrringen om Rold Skov brudt. Vi havde set meget, men mere var der vel nok paa bedre Aars-tider. Vi var ikke lige heldige hver Dag, og det vil vel gaa andre ligesaa. Men at de store Fugle var der, fik vi Vidnesbyrd om, og vi maa haabe, at de ogsaa stadig bliver bevarede for den danske Fugleverden.

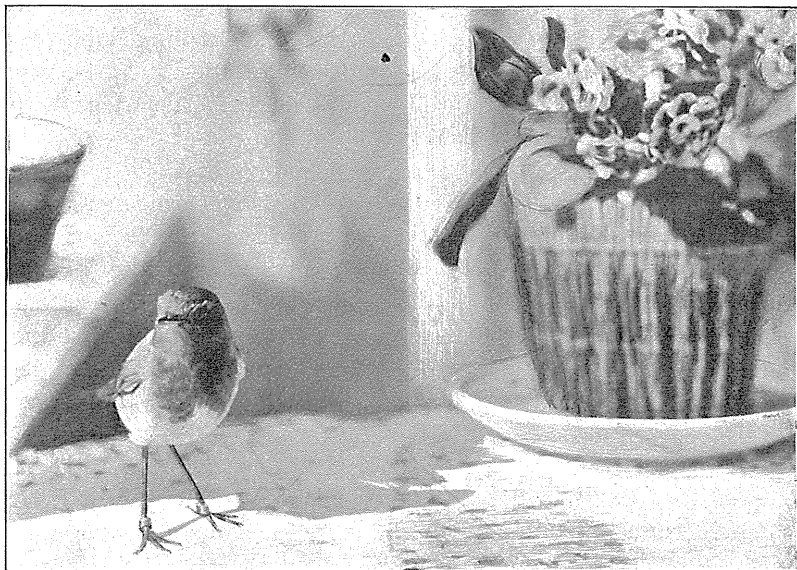
EN RØDKÆLK (ERITHACUS RUBECULA) I HUSET.

AF

C. RUBOW.

I December 1911 fik vi en Rødkælk foræret af en af vore Bekendte, der boede i Taarbæk, og som havde faaet to saadanne Fugle ind i sin Stue. Den manglede Tærne paa den ene Fod. Den blev sluppen løs i Dagligstuen, fandt sig straks til Rette og gik i Gang med at spise. Vi fodrede den med Myræg og Melorme, og selv fandt den Krummer, særligt paa Spisebordet efter Maaltiderne, hvor den ogsaa tog for sig af andre Ting; Sandkage holdt den meget af. Vi fik den dog ikke rigtig tam, fordi vi paa et enkelt Punkt behandlede den forkert. Vi ønskede nemlig at beholde den i Huset til om Foraaret og ansaa det derfor for nødvendigt at sætte den i Bur om Aftenen, fordi Vinduerne i Dag-Opholdsstuerne hver Morgen under Rengøringen blev lukket op. Den blev derfor lokket ind i et Bur om Aftenen ved Hjælp af Melorme, men den blev snart klog paa, at saa var den fanget, og vilde ikke mere ind i Buret. Saa fangede vi den om Aftenen ved at slukke Lyset i Stuen, og derefter tage den, hvor den havde sat sig til Ro. Men ogsaa dette blev den klog paa, og var saadan paa sin Post, naar Lyset blev slukket, at det tilsidst ikke var muligt at fange den selv i fuldstændigt Mørke. Saa prøvede vi andre Maader, men Resultatet blev, at den blev saa mistænksom, at det ikke var muligt at fange den. Den blev saa lukket ud paa en Glasveranda, hvor der var nogle Musvitter, Bogfinker og Irisker. Herfra kom den jævnlig ind i Dagligstuen. Meget tidlig om Foraaret forsvandt den ud ad en aabentstaaende Dør og viste sig ikke igen trods den udsatte lækre Mad.

En Regnvejrsdag i Slutningen af November eller Begyndelsen af December 1912 kom en Rødkælk ind i Forstuen i min Villa paa Strandvejen, da under Rengøring Døren stod aaben. Pigerne lukkede Døren, fangede den, satte den i et stort Bur og bragte den op i Soveværelset for at glæde Husmoderen, der var senge-liggende. Den fløj ikke meget mod Tremmerne, men begyndte

hurtigt at spise. Da jeg kom hjem om Aftenen, sad den rolig og fornuftig paa Pinden i Buret. Jeg lukkede den ud, den fandt sig hurtigt tilrette i Værelset og valgte sig en Soveplads paa Kanten af et Svampenet, — heldigvis med Halen udenfor. Næste Dag gik den med Husmoderen ned i Dagligstuen, og da jeg om Aftenen kom hjem, blev jeg modtaget med den overraskende Meddelelse, at den allerede var saa tam, at den kort forinden havde fulgt Husmoderen fra Stuen op paa første Sal. Jeg kom vist til at sige noget om »Vrøvl« eller lignende, men Moderen, Børnene og Pigerne bedyrede, at det var sandt, saa jeg maatte holde Tvivlen inde. I Løbet af Aftenen opdagede jeg dog Hemmeligheden. Vi havde elektrisk Lys, og naar vi gik ud af Stuen og samtidig slukkede Lyset, saa gik Fuglen ind i næste Stue, hvor der var Lys. Det var det, der var sket, da Husmoderen

gik fra Stueetagen op paa 1ste Sal. Heraf benyttede vi os til hver Aften at faa den lokket med op i Soveværelset.

Da vi havde haft den et Par Uger, var den en Formiddag forsvunden, smuttet ud ad en aaben Dør trods al Paapasselighed. Det var forfærdelig trist, thi Husmoderen havde adopteret den som et nyt lille Barn. Hun gav sig til at græde, og da Børnene saa, at Moderen græd, saa græd Børnene, og da Pigen saa at Børnene græd, saa græd Pigen. Imidlertid mandede de sig op til Daad og besluttede at forsøge paa at fange den igen, — en rørende Sangvinskhed, som et Mandfolk næppe havde været i Besiddelse af. Med Melormeglasset i Haanden — og Glasset havde heldigvis et stærkt skinnende Laag — gik Moderen ud i Haven og kaldte indsmigrende »Bi, Bi«. Lidt efter hørte hun en Rødkælks Stemme fra en Have paa den anden Side Vejen, og efter et Par Minutters Kalden kom 2 Rødkælke flyvende. Verandadøren blev lukket op, Melorme kastet udenfor og indenfor Døren, Fuglen hoppede efter Melormene, Døren blev lukket, og den forlorne Søns Tilbagekomst blev hilst med Jubel. Da jeg kom hjem om Aftenen og fik den glædelige Meddelelse, var jeg saa dum at spørge, om de var vis paa, at det var det rigtige Barn, de havde faaet tilbage, — uh, hvor de foragtede mig; Moderen sagde, hun kendte dens trofaste Blik.

Den blev tammere og tammere, tog snart Melorme af Haanden, dog vilde den ikke blive siddende paa Haanden, den snupede kun Ormen og fløj straks væk med den.

Vi lægger Korn og Brød ud til Fuglene om Vinteren, saa der var livligt Fuglebesøg paa et Foderbrædt udenfor Dagligstuevinduet. Den interesserede sig dog ikke meget for disse Fugle, undtagen naar der var en Rødkælk imellem. Den kunde høre dens Stemme længe før vi Mennesker, og man kunde straks se paa den, naar der var en Rødkælk i Nærheden. Den fløj hen i Vindueskarmen, rejste sig paa sine lange Ben, Halsen blev strakt, Fjerene lagt tæt ind til Kroppen og den udstødte høje Skrig. Naar de saa fik Øje paa hinanden, begyndte der en hidsig Flagren og Kamp paa hver sin Side af Ruden, idet de begge skreg op og synes at være rasende paa hinanden. Den udvendige blev først ked af Kampen eller Legen og fløj bort, hvorefter vor kilede til et Vindue i en anden Stue for at se efter Kammeraten eller Fjenden der.

Naar undtages den første Dag, da den blev fanget, fløj den

aldrig mod Ruden for at komme ud. At se sig selv i Spejl gjorde, mærkeligt nok, næsten intet Indtryk paa den, den studede lidt første Gang, men interesserede sig ellers ikke for sit Spejlbillede.

I Begyndelsen af Januar blev den ked af at sove paa Svampennættet og foretrak Gardinstangen for nogle Nætter. Men saa kom der en sær Uro over den om Aftenen ved Sengetid, den kunde ikke finde noget Sted, der behagede den til Soveplads. Samtidig var det Maaneskin, og da vi ikke havde rullet ned i Soveværelset, fløj den, naar der blev slukket, til Vinduet — mod Lyset. Men da den vedblev at flagre om i Mørket, maatte vi fange den og sætte den ind i et tilstødende lille Skabsværelse, hvor den satte sig paa Vinduestværsprossen og vistnok den meste Tid saa ud i den af Maanen, Sneen og en Lygte paa Vejen oplyste Nat. Den var i hvert Fald om Formiddagen, naar den kom ned i Dagligstuen — den var om Morgenen meget ivrig efter at flyve derned — søvrig, og satte sig til at sove et Par Timer paa Gardinstangen eller paa Kanten af en Læderfotografiramme, der var Yndlingssiddeplads for den. Vi lærte snart at lokke den ind i Skabsværelset, ved, efter at have slukket i Soveværelset, at sætte et tændt Lys ind i det andet Værelse.

Den 21 Januar blev den ringet med Overlærer H. Chr. C. Mortensens Ringe; den maatte have en paa hver Fod, fordi Ringene var saa smaa, at der kun kunde staa Navnet paa den ene Ring og Adressen paa den anden. M. havde bedt os iagttage, om de generede Fuglen, og det gjorde de unægteligt i Begyndelsen. Straks da den havde faaet dem paa, satte den sig til at betragte disse Prydelser, saa begyndte den at pille ved dem med Næbet og vilde hale dem af. Den fik »Hanetrit« paa begge Ben og fløj med Besvær, hvilket vel nok var Hysteri. Humøret mistede den, den holdt op at kvidre og saa virkelig nedbøjet ud. Familien syntes, det var forfærdelig Synd, og forlangte, at jeg skulde tage Ringene af igen, men det turde jeg slet ikke indlade mig paa; det havde været vanskeligt nok at faa dem klempt sammen, da jeg ikke turde bruge Tang, af Frygt for at den smalle Ring skulde smutte i Tangen, hvorved sikkert Benet var brækket. Den spiste, drak og badede som sædvanlig. En Uges Tid eller to efter begyndte den dog at synge lidt igen og var snart helt normal.

Den blev fodret med Universalfoder (mest Myrææg) og fik en

6—8 Melorme om Dagen. Den holdt meget af haarde, hjemmebagte Kager, mere end af Myreæg. Det var mig selv, der serverede den disse Kagekrummer paa mit Arbejdsbord, og hver Aften, naar jeg efter Middag satte mig tilrette i min Stol, kom den ind for at kræve sin Lækkerbisen. Glemte jeg den, hoppede den nærmere og nærmere til mig paa Bordet eller flagrede tæt forbi mit Ansigt. Naar den lille Bunke Krummer blev lagt paa Bordet, spiste den lidt af dem og satte sig derefter til Rette paa Ryggen af en bestemt Stol, hvor den sad ganske stille og iagttog det store Dyr, der kunde sidde saa længe stille med en Bog for Ansigtet, — det kan maaske ogsaa være, at det var med Krummerne den holdt Øje. Med Mellemlum fløj den hen og tog sig et lille Foder af disse.

Den synes at holde af Musik; Violinspil og livlig Pianomusik paa de høje Toner faar den til at kvindre. Selskaber holdt den ikke af, saa blev den sky og satte sig op paa Gardinstangen. Megen Morskab vakte det en Aften hos nogle Gæster, at de saa den liste ud af Dagligstuen og hoppe op ad Trappen til Soveværelset for at gaa til Ro. Naar den saa en Kat ude i Haven, fik den en frygtelig Skræk, udstødte gennemtrængende Skrig og flagrede rundt i Stuen. Første Gang fløj den hen i Hovedet paa Husmoderen, hun mente, det var for at advare hende mod den frygtelige Fare. Den blev ogsaa bange, naar den saa Duerne sætte sig paa Foderbrættet, men disse vænnede den sig dog lidt til. Husmoderen holder sin Haand over Edderkopperne i Huset, de er jo mindst lige saa heldbringende som Lykkeskillinger, men Rødkælken syntes, de egnede sig bedst som Spisevarer; jeg saa den en Aften, da den sad oppe under Loftet, fare ned i en mørk Krog af Værelset, hvor der krøb en stor Korsedderkop, og med lidt Besvær fik den den slugt. — Efter et Par Maaneders Forløb blev den ked af at sove i Skabsværelset og satte sig i Tide til Rette paa Svampenettet. Naar Husmoderen om Aftenen ved Sengetid begyndte at vaske sig, tog Fuglen sig ogsaa et grundigt Bad, men den sørgede for at være færdig og finde sin rigtige Plads — et ganske bestemt Sted — paa Svampenettet, før Lampen slukkedes.

Da Vejret blev mildt i Slutningen af Marts, vilde vi slippe den ud, men opdagede, at den var begyndt at fælde. Vi holdt den derfor i Huset til Søndag d. 27 April, da det var dejligt Solskin, og det besluttedes at slippe den ud. Vinduerne blev

lukkede op, men den gik ikke ud. Maden blev da sat hen i det aabne Vindu, den fløj hen og spiste af denne, men fløj tilbage i Stuen igen. Den blev sultet en halv Time og Maden sat halvt udenfor Vinduet, men den fløj tilbage i Stuen igen. Til sidst maatte vi ligefrem jage den ud ad de aabnede Verandadøre; den fløj hen i en Hæk, Børnene løb efter for at se, hvor den sad, den fløj videre og viste sig ikke senere, trods Myreæg og Melormeglas, der i flere Dage stod paa Fuglebrættet udenfor Vinduet.

Den var en hyggelig lille Gæst at have i Huset. Den var stiltfærdig og fornuftig. Uden at paalægge sig selv nogen Tvang passede man den og passede paa den, og den gjorde meget lidt Ulejlighed. Et Glas med Universalfoder og en Urtepotteskaal med Vand stod stadig i Vindueskarmen til den. Afveksling i Foderet skaffede den sig selv ved at samle Krummer og lign. paa Bord og Gulv. Syntes den, det var paa Tide at faa en Melorm, satte den sig paa Melormeglasset og kiggede længselsfuldt ned i det. Husmoderen siger, at den undertiden bankede med Næbbet paa Gulvet for at kræve Melorme, paa samme Maade, som den slog Ormen mod Gulvet, naar den havde faaet en. Var man alene hjemme, satte den sig i Nærheden; naar Husmoderen sad alene og syede, satte den sig ofte kun en halv Alen fra hende og iagttog hende arbejde. Naar der var stor Syning i Huset, og Syjomfruen og Husmoderen sad ved det store Bord og klippede og syede, satte Fuglen sig ofte midt paa Bordet for at se paa de mærkelige Ting. Havde den været ene hjemme i nogle Timer, syntes den at blive glad, naar man kom ind i Stuen til den. Besøgendes almindelige Spørgsmaal var altid, om den ikke lavede Griseri i Stuen. Selvfølgelig lagde den sine Efterladenskaber respektløst overalt, saa der ved den daglige Rengøring var lidt at tørre af, men nu efter Foraarsrengøring er der ikke Spor at se efter den, hverken Pletter eller andre Mærker paa polerede Møbler eller paa Betræk.

Hele Vinteren havde den en Kammerat udenfor i Haven; denne fodrede vi med Myreæg og haabede, at den vilde blive der, til vor skulde slippes ud. Men i Slutningen af Marts forsvandt den. Vor egen spejdede altid meget ivrigt ud af Vinduet, saa snart det gryede, og den kaldte, naar den saa Kammeraten. Rødkælken er den første Morgenfugl, den kommer endog, før det bliver lyst; den næste Morgenmand er Solsorten.

Vi er spændt paa, om vor lille Ven kommer igen til Vinter, men jeg tror det ikke. Kan den klare sig, forvænt efter Vinteropholdet? Jeg tror det næppe.

ÆG AF GØG (CUCULUS CANORUS) I RØRSANGER- REDER (ACROCEPHALUS ARUNDINACEUS).

AF

AXEL KOEFOED.

I et større Mosedrag nogle Mil fra København har jeg sammen med en god Ven i afvigte Sommer haft Lejlighed til at gøre følgende iagttagelser over Gøges og Rørsangeres Æglægning.

Selve Stedet egner sig godt for Rørsangeren, da der er store Mængder af Rør, hvilket den Fugl kræver for at trives — dels for at finde sin Føde, dels for at bygge sin Rede. Stedet ligger dertil noget afsides fra Omverdenen, hvorfor Fuglen maaske netop har valgt at yngle der. Som Bevis paa dens Talrighed kan anføres, at vi 25 Juni fandt 28 Reder med fra 1 til 5 Æg foruden enkelte med Unger, og 3 Juli fandtes ikke mindre end 32 Reder med et lignende Indhold, men mærkeligt nok aldrig nogen Rede med 6 Æg, hvilket altsaa maa være en stor Sjældenhed.

Rederne var oftest anbragte imellem 3 til 4 Rørstængler og sad fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$ m Afstand fra Vandet, enkelte i Vidiebuske, men altid fra $\frac{2}{3}$ til 3 m ude i Vandet.

Rederne bestod udvendig af grovere, tørre Græsblade, blandede med Rødder og Plantetrævler, indvendig var de forede med Græs og ofte med Hestehaar.

Rørsangeren ses sjældent paa Reden, den forlader i Reglen denne, før man kommer til Stedet; kun to Gange saa jeg den ligge paa Reden, men Hannen forraader i Reglen denne ved sin Sang, der høres, længe før man naar hen til Reden.

Følgende Æg og Unger af Gøgen fandt vi i Rørsangerens Rede, nemlig:

Nr. 1.	1	Gøgeæg	med	4	Rørsangeræg,	18	Juni.
- 2.	1	—	-	2	—	18	—
- 3.	1	—	-	4	—	22	—
- 4.	1	Rede	med	en	Gøgeunge,	3	Juli, ca. 4 Dage gl.